

[Arbejdsministeren]

melser, der til stadighed var kasterbold i den politiske debat og ikke led i en langsigtet og fornuftig prioritering og planlægning af arbejdsmiljøindsatsen.

Og så med hensyn til økonomien. Selvfølgelig koster det penge at gøre noget for at forbedre arbejdsmiljøet, og selvfølgelig er det derfor, som fru Mimi Stilling Jakobsen er inde på, fornuftigt at lade tingene sætte i gang i en eller anden rimelig rækkefølge. Men sådan administreres bestemmelserne også i Danmark.

Vi har, siden de første arbejdsmiljøregler blev fastsat i slutningen af forrige og begyndelsen af dette århundrede, altid fulgt en meget lempelig og rimelig igangsætningspraksis, hvor vi gjorde kravene gældende for nye bygninger, nye maskiner og nye anlæg, men tillod, at bestående anlæg kunne fortsætte efter de gamle regler. Overgik de derimod til nye anvendelsesområder, måtte de tilpasses de nye krav. Det har haft til følge, at vi har bestemmelser fastsat i 1914, som endnu ikke er gennemført, f.eks. inden for det offentlige institutionsområde.

Det kalder jeg en langsom og gradvis ikrafttræden af reglerne, og den linje vil vi selvfølgelig fortsætte, ligesom vi selvsagt er interesseret i at diskutere dette, men det må være rigtigt, at vi stadig har den klare målsætning og det klare sigte at gøre det muligt for mennesker at gå på arbejde hver dag, uden at de behøver at være bange for deres sikkerhed og for deres sundhed.

Man kunne få det indtryk af fru Mimi Stilling Jakobsens meget polemiske udtryksform heroppe fra talerstolen, at hovedsigtet var en slags politisk opfølgning af Paragraf-Danmark-kampagnen i Berlingske Tidende, og om den kampagne vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er vidunderligt, at pressen kritisk følger det regelarbejde, der foregår på arbejdsmarkedets parter imellem og med medvirken af arbejdstilsynet, og at den også på andre områder af lovgivningen og inden for administrationen vågent følger med, men jeg har den kritiske bemærkning om den kampagne, som spreder den ene fejlagtige oplysning efter den anden, eksempelvis om økonomiske konsekvenser af arbejdsmiljøregler, at man aldrig nogen sinde tager kontakt med de ansvarlige myndigheder og indhenter deres kommentarer, inden man trykker disse forkerte forlydender.

Jeg tror, der næsten dagligt har været en artikel om arbejdsministeriets område, men ikke én eneste gang er mine medarbejdere blevet kontaktet af de pågældende journalister, og jeg har heller aldrig fået en henvendelse, der har gjort det muligt for mig med det samme at tilbagevise en række af disse forkerte påstande, som senest fru Mimi Stilling Jakobsen fremdrog i sin begrundelse her.

Og så tilbage til besvarelsen af forespørgslen.

Som bekendt var det et meget bredt flertal her i tinget, der i 1975 vedtog arbejdsmiljøloven. Det er ikke noget tilfælde, at loven fik karakter af en rammelov, idet det stod alle klart, at arbejdsmiljø ikke er noget statisk, og at udviklingen på området derfor ikke måtte hindres af et detaljeret regelsæt. Loven angiver derfor de rammer, som den til enhver tid siddende arbejdsminister er bemyndiget til at udfylde og justere i takt med bl.a. de teknologiske fremskridt, ny viden om helbredsrisici og ændrede holdninger til sundhed og livskvalitet.

Samtidig med denne bemyndigelse til arbejdsministeren tillægger loven arbejdsmarkedets parter afgørende indflydelse på, hvordan denne bemyndigelse forvaltes. Ved deres deltagelse i arbejdsmiljørådet er de sikret indflydelse på selve regelarbejdet, og derudover er rådet tillagt en vidtgående initiativ- og udtaleret. I branchesikkerhedsrådene sikrer parternes medvirken, at arbejdsmiljølovens intentioner gennemføres på en virkelighedsnær måde i de enkelte brancher.

Endelig giver reglerne om sikkerhedsorganisationen medarbejderne mulighed for gennem deres valgte sikkerhedsrepræsentanter at få direkte indflydelse på arbejdsmiljøet i den enkelte virksomhed.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at et af resultaterne af en større interviewundersøgelse, som arbejdstilsynet foretog i oktober 1981, viste, at ikke mindre end 71 pct. af alle dem, der blev spurgt, mente, at sikkerhedsarbejdet i deres virksomhed fungerede godt, og at mindre end 20 pct. var utilfredse.

Herudover medvirker parterne også ved den fortsatte udbygning af bedriftssundheds-tjenesten, som jeg forventer vil give et positivt bidrag til et sikrere og sundere arbejdsmiljø, ikke mindst i samarbejdet med de lokale lægelige instanser og arbejdstilsynet.